

DAVID GARRIDO

AVL: molt de soroll per no res

Hi ha moments, estimats lectors, com ara, que no m'estic d'al·ludir els clàssics. Veureu que, en una de les obres de Terenci, *Àndria*, Sòsia, un dels personatges, diu allò de "*ueritas odium parit*", que equivaldria a aquell adagi tan nostrat de "dient les veritats es perden les amistats". Vaja, ho dic per la polseguera que aixecà la meua primera intervenció en aquest setmanari sobre l'excelsa i nova, de trinca, Acadèmia Valenciana de la Llengua, amb els posteriors brams procaços d'un dels acadèmics al·ludits, que no content del seu primer panegíric dedicat a la meua humil persona, ens empolainà la setmana passada amb un segon encomi no menys ditiràmbic. Tanmateix, com diem els catalans, la veritat sempre sura; però hi ha qui se sent ofès per ella, qui la repudia, qui promou la mentida com a mitjà de promoció personal. Però per molt que disfressin la realitat el Sr. Zaplana i adlàters el català sempre serà català a Alacant, València, Castelló o Barcelona. L'AVL, tots ho sabem o, si més no, ho presagiem, està condemnada al més irrisori dels fracassos, temps al temps. Només servirà, lamentablement, per eternitzar el conflicte i seguir empallegant el procés de normalització lingüística. En definitiva, per això fou creada. Nogensmenys, jo, qui us escriu, perdo l'amistat i el favor de qui ja m'ha declarat odi etern, però la solitud sempre serà més reconfortant que els llagots d'un rebordonit exfranciscà enfellonit i d'aquells qui, per servei a l'amo, li justifiquen les gràcies. Ja ho diu el *Llibre de Saviesa*, atribuït al bon rei En Jaume: "L'amistat d'aquell qui tost s'enuja tost fall e se toyl."

Però anem per parts, l'exfranciscà, és a dir el Sr. Hauf, de nissaga germànica, tot s'ha de dir (potser per això tan s'extasia en la paraula *führer*), que creu que mostrar la natgera és la manera més indicada de solucionar els conflictes entre valencians, en totes dues diatribes m'acusa d'indocumentat i difamador, o sia

de rebel sense causa, tot i que ell, curiosament, en troba una. I tot perquè gosí indicar en aquell primer article d'opinió, per a coneixement general, els noms d'aquells professors universitaris elegits pel règim (atenció!, torno a repetir, elegits per raons polítiques pels dos partits espanyolistes que manifestessen el País Valencià) per a formar part de l'AVL. Tot seguit i abans de la traca final contra la meua persona (la pretesa causa que em fa actuar així) torna a justificar els motius que l'empenyeren a acceptar un càrrec amb sou de ministre. Parlem-ne, doncs.

El Sr. Hauf, l'exfranciscà, l'exprofes-

“L'AVL, tots ho sabem o, si més no, ho presagiem, està condemnada al més irrisori dels fracassos”

sor d'espanyol a Caerdydd (Gal·les), aquell que, malgrat la posició acadèmica que exhibeix, hom diu –així em consta– que guanyà en estranyes circumstàncies la càtedra a la Universitat de València en 1987 (com ben bé poden explicar els doctors Jaume Pérez Muntaner, Max Cahner i Jaume Medina), justifica la necessitat de pertànyer a l'AVL com una mena de deure cívic per solucionar paperetes de traductors i professors. Curíós procedir d'un home interessat pel seu país com un sudanès per un iglú. Sí, no m'atorgo el paper de jutge ni pretenc pontificar sobre ningú com m'acusa el Sr. Hauf, però l'actitud cívica d'aquest individu envers el país deixa molt que desitjar en un home de la seva posició. On és el seu compromís

cívic? Quan i on ha participat el Sr. Hauf en alguna de les moltes iniciatives de la societat civil per normalitzar el valencià? En el passat, mentre altres lluitaven i patien per les llibertats, ell, allunyat de tot, ensenyava, repeteixo, espanyol a Gal·les. Després vingué a València a passejar la seva mala bava. Ara, però, no li cau la cara de vergonya en dir-me "refugià valencià al Principat". A més, té les santes galtes de proclamar-se amic de Joan Fuster, precisament, per donar-se bombo. No deixa de ser curiosa també la manera de fer d'alguns que creuen que exhibint una foto amb Joan Fuster o apel·lant a la seva memòria creuen tenir dispensa per actuar com els passis per l'escrot. El cas d'Albert Hauf és d'escàndol, car dóna a entendre una amistat quan sembla ser que l'al·ludit, com tots sabem ja traspassat, sentia una profunda animadversió per ell.

Però la vèrbola del Sr. Hauf no s'atura ací. Ell, el gran demòcrata, que torna a identificar-me com a membre d'un "terrorisme revolucionari inoperant" (sí, heu sentit bé) només perquè, com a català, penso a la catalana, m'amenaça amb dur-me als tribunals per a callar la meua veu disconforme amb els seus postulats eixebrats, per denunciar la seva conversió al secessionisme lingüístic, a la burrera intel·lectual, per retraure-li la seva vilesa envers la ciència que diu representar.

Per al Sr. Hauf és "imprescindible la presència de professors universitaris qualificats en el si de l'AVL". I tant que és imprescindible! Per 9.200.000 pessetes, tu em diràs! O, si no, les dietes dels acadèmics: 65.000 castanyes per sessió (vegeu *Las Provincias*, 11/02/2002). Els diners, com diu l'adagi, fan veure l'orb, fan sentir el sord i fan trobar pare al bord. Per aquestes quantitats qualsevol llumenera de claveguera seria capaç de reconèixer que l'esquimal és valencià. Però el Sr. Hauf no es queda únicament en aquest punt.